

oogen, maar het was duidelijk zichtbaar, dat hij met bittere gedachten en gewaarwordingen te kampen had. Na eene poos legde hij zijne hand op den schouder van Tom, die aan zijne zijde neêrgeknield was en zuchtte: „Tom, arme jongen!”

„Wat is het, masser?” vroeg Tom ernstig.

„Ik ga sterven,” hernam St. Clare, hem de hand drukkende; „bid!”

„Indien gij een geestelijke verkiest te hebben....” merkte de geneesheer aan.

St. Clare schudde haastig en onwillig met het hoofd, en zeide weder maar nog ernstiger tot Tom: „Bid!”

En Tom bad met geheel zijn hart en met alle kracht voor de ziel, die op het punt stond van de aarde te scheiden, voor de ziel, die zoo vast, maar tevens zoo treurig uit die groote, droefgeestige oogen scheen te spreken. Het was inderdaad een gebed met sterk geroep en tranen.

Toen Tom met spreken ophield, stak St. Clare hem zijne hand toe, zag hem stijf en ernstig aan, maar sprak geen enkel woord. Hij sloot de oogen weder, maar bleef de hand van Tom vasthouden, want hij gevoelde, dat voor de poorten der eeuwigheid de hand van den zwarte en die van den blanke aan elkander gelijk zijn. Zachtkens lispelde hij met eene gebroken stem:

„Recordare, Jesu pie
Quod sum causa tuae viae,
Ne me perdas, illa die;
Quaerens me sedisti lassas.
Redemisti crucem passus,
Tantus labor non sit cassus.”

Het was duidelijk zichtbaar, dat de woorden, welke hij dien avond gezongen had, hem nog steeds voor den geest zweefden, woorden van gebed, door de verlaten ziel tot de

St. Clare schudde haastig met het hoofd, en zeide nog vuriger tot Tom: „Bid!” en Tom bad.